

Arrest

nr. 167 901 van 20 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 3 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 januari 2016 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, vroeg een eerste keer asiel in België op 08.05.2015. Vingerafdrukkenonderzoek toonde toen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd op 15.04.2015 in Pozzallo (Italië). Op 08.06.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties, die met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene kreeg diensgevolge op 02.07.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokkene werd in uitvoering van dit bevel op 22.07.2015 zondervret overgebracht naar Italië.

De betrokkene kwam op 23.08.2015 opnieuw aan in België om er op 03.09.2015 een tweede asielaanvraag in te dienen. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 03.09.2015 en verklaarde dat hij Italië op 19.08.2015 met de trein verliet om via Duitsland (München en Frankfurt) terug te keren naar België om er, zoals vermeld, op 03.09.2015 opnieuw asiel te vragen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot opnieuw asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan te zijn teruggekeerd naar België omdat hij van België houdt en omdat zijn broer – (...) - er woont. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij er naar eigen zeggen niet werd opgevangen en er op straat moest leven.

Betreffende de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven, benadrukken we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat maakt dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Op 24.09.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties die op 16.11.2015 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Middels een tussenkoms van zijn advocaat d.d. 08.09.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene verklaart in Italië aan zijn lot te zijn overgelaten. Hij gaf aan niet te zijn ondergebracht in een opvangcentrum en dat hem geen dak, bed en brood werd aangeboden. De betrokkene verklaarde effectief een asielaanvraag te hebben ingediend bij de bevoegde Italiaanse dienst in Milaan, maar stelt dat deze aanvraag niet werd afgehandeld in overeenstemming met de bepalingen voorzien in de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag töt Bescherming van de rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene verklaarde geen bijstand van een tolk te hebben gekregen en gedurende zijn gehele verblijf te zijn verstoken van elke vorm van (materiële) hulp. De betrokkene gaf aan dat de Italiaanse instanties hem een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gegeven, inclusief een inreisverbod, zonder onderzoek naar zijn asielrelaas.

Vooreerst wensen we er op te wijzen dat de betrokkene wel beweerde dat hij asiel vroeg en daarna aan zijn lot werd overgelaten, maar indien de betrokkene effectief asiel vroeg zou het vingerafdrukkenonderzoek in België een eurodac 1 resultaat moeten opleveren. Dit was niet het geval. Bovendien kan uit de verklaringen van de betrokkene worden besloten dat hij niet de intentie had asiel te vragen in Italië en zo snel mogelijk wilde terugkeren naar België. Het kan ons inziens de Italiaanse instanties dan ook niet kwalijk worden genomen dat de betrokkene, die tegenover de Italiaanse instanties niet kenbaar maakte dat hij asiel wilde vragen, niet de aan de hoedanigheid van asielzoeker verbonden bijstand en opvang kreeg.

Bovendien wensen we er op te wijzen dat het loutere bezit van een Italiaans bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende bewijs vormt voor de bewering dat de betrokkene bij de afhandeling van zijn asielaanvraag blootgesteld werd aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een Italiaans bevel om het grondgebied te verlaten toont niet aan dat de betrokkene verstoken werd van (materiële hulp), noch dat zijn asielaanvraag niet volledig en gedegen

onderzocht werd. We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze beweringen te beoordelen.

De betrokkene verklaarde een in België woonachtige broer te hebben, (...) genaamd. Tijdens zijn verhoor en middels de tussenkomst van zijn advocaat gaf de betrokkene aan gebruik te willen maken van artikel 9 van Verordening 604/2013 en de discretionaire bevoegdheid voorzien in artikel 17 van diezelfde Verordening. De betrokkene stelt middels de tussenkomst van zijn advocaat dat de broer van de betrokkene *sensu stricto* niet als gezinslid van de betrokkene kan worden beschouwd, maar dat rekening dient te worden gehouden met de hechte band tussen beide broers. We wijzen er dienaangaande op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). In de Verordening is geen sprake van 'gehechtheid' als factor om te bepalen of iemand al dan niet in aanmerking komt als gezinslid. De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene aldus niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Vooreerst merken we op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er bovendien op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen hieromtrent aanbracht. Wat de afhankelijkheidsrelatie betreft, merken we op dat middels de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene een schriftelijke verklaring afgeleverd werd waarin beide broers de wens uiten om niet gescheiden te worden. Bovendien verklaart de betrokkene zowel financieel als emotioneel afhankelijk te zijn van zijn broer. Om aan te tonen dat de betrokkene effectief financieel afhankelijk is van zijn broer werd middels de tussenkomst van zijn advocaat een kopie van een overschrijvingsbewijs via 'RIA', een bedrijf gespecialiseerd in financiële transfers, overgemaakt. Middels dit document wenst de betrokkene aan te tonen dat zijn broer op 16.08.2015 een bedrag van 200€ naar hem transfereerde, met 'Familiale hulp' als motief. Vooreerst wijzen we er op dat de op het document vermelde begunstigde van het vermelde bedrag een persoon genaamd (...) is. De betrokkene verklaarde middels de tussenkomst van zijn advocaat dat het een tussenpersoon betreft, aangezien een rechtstreekse financiële transfer wegens gebrek aan een identiteitsbewijs van de betrokkene onmogelijk was. We benadrukken dat er geen enkel formeel bewijs geleverd werd dat deze financiële steun ook effectief aan de betrokkene gericht was, noch dat deze de steun ontvangen heeft. Daarnaast willen we er op wijzen dat zelfs in het geval dat deze financiële transfer effectief voor de betrokkene bestemd was, zo'n éénmalige financiële hulp van beperkte omvang geen afdoende bewijs vormt voor het bestaan van een bestendige, structurele afhankelijkheidsrelatie. Tot slot wensen we ook te wijzen op een schrijven van de advocaat van de betrokkene aan FEDASIL d.d. 01.09.2015 waarin gevraagd wordt om te voorzien in een opvangplaats voor de betrokkene, aangezien de broer van de betrokkene verklaart niet in de materiële mogelijkheid te zijn om voor langere tijd onderdak te bieden aan zijn broer. Dit formeel schrijven toont volgens ons aan dat de broer van de betrokkene niet in staat is om, in overeenstemming met artikel 16(1) van Verordening 604/2013, in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen. Op basis van de verklaringen en de elementen van het dossier kan niet worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de broer en hem zou bestaan en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in

die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals reeds vermeld kreeg de betrokkene deze mogelijkheid, maar kon deze geen enkel element aanbrengen dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen, zijnde het feit dat hij van elke vorm van (materiële) hulp verstoken werd.

Indien zou worden geopperd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en er verwezen zou worden naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet dezelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1994 geboren alleenstaande man zonder kinderen. De betrokkene maakte bovendien geen gewag van gezondheidsproblemen en we benadrukken dat hij tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In de recente update van het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato

en Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date töt 22.12.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn elf dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten voor een korte of gemiddelde termijn töt plaatsen in de reguliere opvang beschikbaar zijn (pagina 64, §2 : "They can accommodate a total of 443 Dublin returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis" en pagina 67, §2)). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Het AIDA-rapport vermeldt dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd (pagina 64, §5).

Indien zou worden opgeworpen dat de opvangstructuren onder druk komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 töt 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 68). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2). Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het reeds boven geciteerde AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn aanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tót dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

1.3. De Raad heeft bij arrest nr. 161 217 van 2 februari 2016 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit informatie overgemaakt door de dienst vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij op 17 februari 2016 gerepatriëerd werd naar Milaan.

Ambtshalve werpt de Raad op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De vaststelling dringt zich op dat de verzoekende partij aan Italië werd overgedragen op 17 februari 2016, waardoor het belang van de verzoekende partij lijkt verloren te zijn gegaan.

Gevraagd naar het actueel belang dat de verzoekende partij nog heeft bij het beroep, stelt de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting dat hij volhardt in het beroep waarbij hij verwijst naar het verzoekschrift en het feit dat er in Italië nog steeds grote problemen zijn en naar de kwetsbare situatie van haar cliënt gelet op diens nationaliteit.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu. Immers kan het betoog van de raadsman van de verzoekende partij in casu niet volstaan, dit temeer gelet op het feit dat de Raad zich bij arrest nr. 161 217 van 2 februari 2016 al uitgesproken heeft over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden beslissing waarbij werd ingegaan, weze het prima facie, op de volgens verzoekende partij problematische situatie in Italië en waarbij geoordeeld werd dat geen ernstig middel blijkt. Het volstaat dan ook niet in casu om, wanneer gevraagd naar het actueel belang bij huidig beroep gelet op het feit dat verzoekende partij onder escorte vertrokken is naar Italië, louter te stellen te volharden in het beroep en zeer algemeen en uiterst summier te verwijzen naar de problematische situatie in Italië en de nationaliteit van haar cliënt.

Het beroep gericht tegen de bestreden beslissing is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER